

[Hilmar Baunsgaard.]

relsens time kommet. Vi kan have forskellige meninger om EF, og det gælder som nævnt også både inden for flertallet, der er tilhængere, som det gælder inden for de enkelte grupper. Men ingen har lov til, synes jeg, at se bort fra den kendsgerning, at EF er en realitet. Det bør ikke glemmes, at det EF, vi anbefaler at sige ja til, er udsprunget af tanker om at skabe et Europa, der kan finde en vej til fredelig sameksistens ved at udrydde de kilder til konflikter, der især har eksisteret mellem Tyskland og Frankrig. Det er store europæiske navne, der står bag ved dette. Det er den mangeårige franske udenrigsminister Briand, det er den franske socialist Léon Blum, det er Konrad Adenauer fra Tyskland og Robert Schumann fra Frankrig, det er Belgiens store statsmand, socialisten Paul-Henri Spaak, og mange andre end disse, der repræsenterer vidt forskellige politiske opfattelser, som i ord og handling har lagt grunden til et nyt Europa. Det Europa er ikke skabt endnu, men det kan skabes, og vi bør være med både af økonomisk nødvendighed og — lad mig sige især — fordi det er her, vi har vor plads. Vi kan ikke leve vort liv alene på erfaringer fra fortiden, vi kan ikke styre vort land med fortidens følelser, hvor megen respekt vi end må have for det, de er rundet af. Vi må handle under respekt for øjeblikkets vilkår og med fremtidens muligheder for øje.

Af disse grunde har det store flertal i det radikale venstres folketingsgruppe sagt ja, og af disse grunde anbefaler vi befolkningen, når folkeafstemningen kommer, at sige ja til fremtidens Europa.

Morten Lange: Folketinget står ved slutspillet i denne lange og dybtgående debat. Et stort flertal har markeret sig, og det dækker over et splittet Danmark, som har gennemført en saglig og demokratisk debat af et omfang, hvis mage vi aldrig har set.

Det, som måske for mig står mest tydeligt, når jeg hører tilhængerens mange argumenter, er måske i virkeligheden deres mangel på perspektiv, deres mangel på vision, en vag idé om en eller anden europæisk enhed. Men dets midler og dets veje bliver skitseret i så svage og så negative vendinger, man ser en tilhængergruppe gå ind i et samarbejde med så vage retningslinjer for, hvad

vej de vil, at det er helt klart, at indflydelse på udviklingen kan man kun få i den negative respekt, at man kan være en bremse, man kan holde igen, som det er så typisk for dem, som går ind i et samarbejde uden perspektiv. Det er i virkeligheden en dybt alvorlig mangel i tilhængerens skitser, i tilhængerens forklaringer til det danske folk, at de ikke med nogen som helst sikkerhed har kunnet angive en udviklingslinje, som gik ud over den almindelige romantiske tilslutning til, at samarbejde og fællesskab naturligvis altid var en god ting.

Men til dette usikre perspektiv og på den baggrund vil vi i dag her fra folketingets side give en meget åben fuldmagt ved et ja. Et ja betyder, at vi afgiver en del af den myndighed, som ellers ligger i dette ting, til overstatslige myndigheder, og vi må være klar over, at de afgivelser af suveræniteten, som det drejer sig om, er af ganske betydelig bredde. Jeg tror, at det er et af de steder, hvor den danske befolkning måske mindst har forstået, hvor langt skridtet går, for allerede inden for den nuværende Romtraktats kapitler er mulighederne for overstatslig myndighedsudøvelse overordentlig store. Det er rigtigt, at der er grænser for den. Det er rigtigt, der er begrænsninger, og det er rigtigt, at visse ting vil kræve, at man herindefra tager et nyt initiativ og er beskyttet af grundlovens klausuler. Men det er også rigtigt, at på en lang, lang række områder, også hvor Fællesskabet endnu ikke har virket, vil vi være i stand til uden ny dybtgående forhandling og uden grundlovsmæssige garantier med en enkelt stemmes majoritet at tage nye overstatslige aktiviteter op.

Jeg synes, at det er et af de steder, hvor perspektivet igen har manglet fra tilhængerens side. De skulle have givet de danske vælgere dette perspektiv i dets bredde, så man havde haft en ægte bedømmelse, i stedet for, som det hyppigt er sket, at skyde sig ind under, at dette var der endnu ingen muligheder for. Her var der ingenting sket, her kunne man føle sig tryk, her var vi dækket af vores veto — hele denne negative indstilling til samarbejdet, som i virkeligheden er det, der mest af alt præger tilhængerne, lige så snart vi fjerner de pæne fraser om det store fællesskab.

Og når vi så måler tilhængerens virkelige